

Publicerad 2020-09-03 12:23 av Lena Själsöga Keijser
närbar

vet du

du sträcker hand till

drar undan handen

handen

tomma

ord

spe

driva spe

är spöets rapp

den randade huden bär ständigt hopp

du

lindra barkens skurna namn

det svikna bladet

fäller tårar

upp stiger saltstod

alabaster

smälter i regn

rör vid bladets källa

jag bär hösten i bröstborg

hör vågor

hänga sömnlärft i streck av

trädtrådar

höstfjäril landat i trädets hjärta

med mjuka vingar

andas de in detta ut

och detta lovar jag ännu en stund

lovar jag dig träd

ännu en stund

skall vår andning följas av regnen

det regn är

lovar du

mig detta

höstfjäril lindar silkesandning

runt det spruckna glasets syn

så skimrar

skimras synen i det skymda

och jag skall vandra osynlig vid din sida

endast närbar

havet viker sömn

in i tranvingar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten